

Cinc periodismes als quals voldria que un dia s'assemblés CRÍTIC

Sergi Picazo

Tota la vida pensant com seria un mitjà de comunicació si jo pogués decidir i, de cop, com una hòstia a la cara, ara és l'hora. Avui és 17 de setembre de 2014. Ja us aviso que era més fàcil ser un crític. Mirar-s'ho des de la barrera, petar la xerradeta al bar i riure's de com s'esquivoquen aquests de tal mitjà, de les censures a un amic periodista que treballa a aquell altre diari o del ridícul de les portades dels del diari de més enllà. Allò sí que molava.

Ara em (ens) toca fer CRÍTIC. No valen excuses. *'No regrets'*. Per sort, no estem sols. Tenim un miler de subscriptors al darrere. Tenim una seixantena de socis cooperativistes donant suport des del primer dia. Tenim 25 col·laboradors d'anàlisi i opinió amb una veu insubornable. Tenim un equip de redactors potentíssim amb el Marc Andreu, la Laia Altarriba, el Marc Font i la Núria Vilà. Tenim un fotògraf i il·lustrador amb el que flipareu com el Jordi Borràs. Tenim l'Anna Gris, que ens donarà un cop de mà amb la comptabilitat. Tenim dos socis d'aquells imprescindibles de Bertold Brecht: el Roger Palà i el Joan Vila. I... tinc una ànima bessona a la que li diuen Iolanda. Sou, tots, totes, gent amb la que es pot comptar. Perquè, com diria Mario Benedetti, ["en la calle codo a codo somos mucho más que dos"](#). Gràcies per ser, gràcies per ser-hi.

De retorn us volem oferir "periodisme sense por". A mi m'agradaria que CRÍTIC s'assemblés una miqueta al periodisme...

Valent, lliure i provocador com aquell que diuen que van fer els periodistes de la generació dels 70 durant la Transició

No sé si és veritat o no perquè no els vaig llegir en el seu moment. Sóc nascut l'any 1980. Però si és veritat el que ens expliquen de Montalbán, Huertas Claveria, Barnils, Pepe Rei, Vinader, Montserrat Roig i tants d'altres d'aquella generació nascuda en el gris del franquisme ja m'agradaria semblar-nos-hi un 10%.

D'investigació com el que sembla que facin a la sèrie de ficció 'The Newsroom'

D'exemples n'hi ha milers, però el referent sempre serà la premsa dels Estats Units i el Regne Unit. Des de Wilfred Burchett, que va publicar "l'exclusiva del segle" en ser el primer en denunciar 'La pesta atòmica' a Hiroshima i Nagasaki; fins al cas Watergate de Carl Bernstein i Bob Woodward publicat al Washington Post. "Periodisme és tot allò que algú no vol que se sàpiga. La resta és propaganda", com va dir no un antisistema sinó un magnat de la premsa britànica de principis del segle XX, Alfred Charles William Harmsworth, Lord Northcliffe. [The Newsroom](#) és ficció, però...

Slow com la gent de 'Delayed Gratification' o de la revista 'XXI'

Periodisme reposat, reportatges llargs, noves narratives, aposta per la fotografia, per la il·lustració i per la infografia per explicar les coses més complicades. Això és el que fan revistes com la britànica [Delayed Gratification](#) o la francesa [XXI](#). No volem explicar l'escuma de l'actualitat sinó penetrar en les corrents de fons. És obligatori llegir el manifest ["Otro periodisme es posible"](#) dels directors de la XXI, Laurent Beccaria i Patrick de Saint-Exupéry.

Al costat dels que no tenen veu

Volem donar veu als que no tenen veu: a [Los nadies: los ningunos, los ninguneados](#) d'Eduardo Galeano. Com van fer jugant-se el tipus gent amb els que he après a estimar això del periodisme com Ryszard Kapuscinski, Rodolfo Walsh o Günter Wallraff o, més recents, com Robert Fisk i Amira Hass. Ep! Osti! I com fan tants i tants companys nostres aquí mateix amb reportatges brutals que t'escupen la veritat a la cara: des del veïns cabrejats de Ciutat Meridiana fins a les putes de La Jonquera passant pels passos perduts del Parlament de Catalunya.

...I amb l'anàlisi crítica i la ment brillant de les millors èpoques d'Ignacio Ramonet a Le Monde Diplomatique

L'anàlisi sobre la geopolítica mundial, les dades sobre conflictes oblidats i les propostes sociopolítiques que sortien cada mes a la portada de LMD es van convertir per a mi, i suposo que per a molts, en obligada lectura durant els anys que el periodista gallec afincat a París va dirigir la revista francesa (mundial).

Són només referents. Sé que hores d'ara és impossible arribar-hi ni a la sola.

No volem donar lliçons de #BonPeriodisme. Posarem el nostre granet de sorra.

Crec, sincerament, que el millor periodisme el seguiran fent (i hem d'exigir que el segueixin fent) els grans mitjans de comunicació amb centenars de periodistes en plantilla i tots els recursos econòmics.

Però a CRÍTIC, ja podeu jugar-vos el que vulgueu, ho intentarem: poc a poc, amb ràbia (positiva) i amb la vostra ajuda.

PD: Per cert, escriuré d'aquí uns anys un opuscle a lo Hessel que es titularà '**Subscriuiu-vos!**'.